

Валькір'я

Антон Шаталов

Ясновелика й славіна вількір'я,
Летиш ти через хмари грім та дим.
Коли побачиш, завмирає мрія,
Бо ти керуєш славним світом цим.

Любов моя, ти вічно досконала,
Мене байдужістю своєю полонила.
Чому холодною для мене є жадана?
Чому ти все ж мене не охопила?

Не охопила ти в чарівні ті обійми,
Котрі чекаю я і думаю весь день:
Коли завершуться між нами вічні війни?
Коли історії підуть поміж людей?

Терпка троянда коє моє тіло,
Її подарувати тобі мушу.
Вона покаже, серце як тремтіло,
Коли ти полонила мою душу.

Ясновелика й вічна вількір'я,
Ти заграбастала моє дурне життя.
У попіл тихо сіяла безслів'я,
Ти стала сенсом усього мого буття.

Зверни нарешті ти свою увагу,
На безхребетність і мою усе ж горду.
Кохай мене, прошу, я дам відвагу,
Коли ти скажеш: "Я тебе люблю..." "

Ясновелика й ніжна вількір'я,
Летиш ти через грім, нещастя, дим.
Коли побачиш, завмирає мрія,
Бо ти керуєш мною геть усім.